Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

12 päivänä toukokuuta 2022*

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt . . . 3
Maailman kauppajärjestön oikeus . . . 3
Unionin oikeus . . . 4
Asian tausta . . . 6
Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio . . . 8
Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa . . . 9
Päävalitus . . . 10
Ensimmäinen valitusperuste . . . 11
Asianosaisten lausumat . . . 11
Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta . . . 12
Toinen valitusperuste . . . 15
Asianosaisten lausumat . . . 15
Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta . . . 17
Kolmas valitusperuste . . . 18
Asianosaisten lausumat . . . 18
Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta . . . 19
Liitännäisvalitus . . . 22
Ensimmäinen valitusperuste . . . 23

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Asianosaisten lausumat 23

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta 24

Toinen valitusperuste 26

Asianosaisten lausumat 26

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta 26

Oikeudenkäyntikulut 27

Muutoksenhaku – Polkumyynti – Täytäntöönpanoasetus (EU) 2017/763 – Korean tasavallasta peräisin olevan tietyn kevyen lämpöpaperin tuonti – Lopullinen polkumyyntitulli – Asetus (EU) 2016/1036 – 6, 16 ja 18 artikla – Näyttö – Tiedot, jotka on toimitettu muulla tavoin kuin vastaamalla polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen – Myynnin painotus, joka vaikuttaa polkumyyntilaskelmaan – 2 artiklan 1 ja 3 kohta – Normaaliarvon laskeminen – Laskentamenetelmien hierarkia – 3 artiklan 2 ja 3 kohta – Vahinko – Hinnan alittavuuden marginaalin laskeminen – Liitännäisvalitus – 2 artiklan 11 kohta – Polkumyynnin tosiasiallinen laajuus – 18 artikla – Vapauttaminen polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen vastaamisesta – Yhteistyöstä ei ole kieltäydytty

Asiassa C-260/20 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 11.6.2020,

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi J.-F. Brakeland ja A. Demeneix, sittemmin J.-F. Brakeland ja G. Luengo,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muuna osapuolena ovat

Hansol Paper Co. Ltd, kotipaikka Soul (Etelä-Korea), edustajanaan J.-F. Bellis, B. Servais ja V. Crochet, avocats,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

European Thermal Paper Association (ETPA), kotipaikka Zürich (Sveitsi), edustajanaan H. Hobbelen, B. Vleeshouwers ja K. Huyghebaert, advocaten, sekä J. Rivas, abogado,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Prechal (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl ja M. L. Arastey Sahún,

julkisasiamies: P. Pikamäe,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 13.1.2022 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan komissio vaatii valituksellaan, että unionin tuomioistuin kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen 2.4.2020 antaman tuomion Hansol Paper v. komissio (T-383/17, ei julkaistu, EU:T:2020:139; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla kumottiin lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Korean tasavallasta peräisin olevan tietyn kevyen lämpöpaperin tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 2.5.2017 annettu komission täytäntöönpanoasetus (EU) 2017/763 (EUVL 2017, L 114, s. 3; jäljempänä riidanalainen asetus) siltä osin kuin se koski Hansol Paper Co. Ltd:n (jäljempänä Hansol) valmistamia tuotteita.

2 European Thermal Paper Association (ETPA) vaatii liitännäisvalituksessaan valituksenalaisen tuomion kumoamista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Maailman kauppajärjestön oikeus

3 Euroopan unionin neuvosto hyväksyi Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa (1986–1994) laadittujen sopimusten tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta yhteisön toimivaltaan kuuluvissa asioissa 22.12.1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/800/EY (EYVL 1994, L 336, s. 1) Marrakechissa 15.4.1994 allekirjoitetun Maailman kauppajärjestön (WTO) perustamissopimuksen ja sen liitteissä 1, 2 ja 3 olevat sopimukset, joihin kuuluu sopimus tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen 1994 VI artiklan soveltamisesta (EYVL 1994, L 336, s. 103; jäljempänä polkumyynnin vastainen sopimus).

4 Polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Polkumyynnin määrittely”, määrätään seuraavaa:

”2.1 Tämän sopimuksen tarkoittamassa mielessä tuotetta on katsottava myytävän polkumyynnillä, toisin sanoen saatettavan kaupaksi toiseen maahan normaaliarvoansa alempaan hintaan, jos maasta toiseen viedyn tuotteen vientihinta on alempi kuin tavanomaisessa kaupankäynnissä sovellettu vastaavan tuotteen vertailukelpoinen hinta silloin, kun tuote on tarkoitettu viejämaan kulutukseen.

2.2 Silloin kun viejämaan kotimarkkinoilla tavanomaisessa kaupankäynnissä ei myydä vastaavaa tuotetta tai kun viejämaan kotimarkkinoiden erityisestä markkinatilanteesta tai myynnin vähäisyydestä johtuen tällaisen myynnin perusteella ei voida tehdä asianmukaista vertailua, polkumyyntimarginaali on määritettävä vertaamalla 2.1 kohdassa mainittua vientihintaa vastaavan tuotteen vertailukelpoiseen hintaan silloin, kun tuote on viety asianmukaiseen

kolmanteen maahan, jos hinta on edustava, tai alkuperämaan tuotantokustannuksiin, joihin on lisätty kohtuullinen määrä hallinto-, myynti- ja muita kustannuksia sekä voittoa.

– –”

Unionin oikeus

5 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan unionin jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 8.6.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/1036 (EUVL 2016, L 176, s. 21; jäljempänä perusasetus) 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Polkumyyntitulli voidaan asettaa polkumyynnillä tuodulle tuotteelle, jos tuotteen luovuttaminen vapaaseen liikkeeseen unionissa aiheuttaa vahinkoa.

2. Tuotetta pidetään polkumyynnillä tuotuna, jos sen vientihinta unioniin on alempi kuin tavanomaisessa kaupankäynnissä käytettävä samankaltaisen tuotteen vertailukelpoinen hinta viejämaassa.

– –”

6 Kyseisen asetuksen 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Polkumyynnin määrittely”, säädetään seuraavaa:

”1. Normaaliarvo perustuu tavallisesti viejämaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin.

Jos viejä ei tuota tai myy samankaltaista tuotetta viejämaassa, normaaliarvo määritetään muiden myyjien tai tuottajien hintojen perusteella.

– –

2. Normaaliarvon määritykseen käytetään tavallisesti kotimarkkinoiden kulutukseen tarkoitetun samankaltaisen tuotteen myyntiä, jos myynnin määrä on vähintään viisi prosenttia tutkimuksen kohteena olevan tuotteen myynnin määrästä unioniin. Alhaisempaa myynnin määrää voidaan kuitenkin käyttää esimerkiksi silloin, kun käytettyjä hintoja pidetään kyseisillä markkinoilla edustavina.

3. Mikäli samankaltaista tuotetta ei myydä tavanomaisessa kaupankäynnissä tai myynti on riittämätöntä tai erityisestä markkinatilanteesta johtuen tällaisen myynnin perusteella ei voida tehdä asianmukaista vertailua, samankaltaisen tuotteen normaaliarvo lasketaan alkuperämaan tuotantokustannusten perusteella lisättynä kohtuullisella määrällä myynti-, hallinto- ja muita kustannuksia sekä voittoa, tai tavanomaisessa kaupankäynnissä soveltuvaan kolmanteen maahan käytettyjen vientihintojen perusteella edellyttäen, että hinnat ovat edustavia.

– –

9. Jos vientihintaa ei ole tai jos näyttää siltä, että vientihinta ei ole luotettava, koska viejän ja tuojan tai kolmannen osapuolen välillä on etuyhteys tai hyvitysjärjestely, vientihinta voidaan muodostaa sen hinnan perusteella, jolla maahantuodut tuotteet jälleenmyydään ensimmäisen kerran riippumattomalle ostajalle, tai jos tuotteita ei jälleenmyydä riippumattomalle ostajalle tai

niitä ei jälleenmyydä samanlaisessa kunnossa, jossa ne olivat tuotaessa, millä tahansa muulla hyväksyttävällä perusteella.

– –

11. Jollei tasapuolista vertailua koskevista säännöksistä muuta johdu, polkumyyntimarginaalien olemassaolo tutkimusajanjakson aikana määritetään tavallisesti normaaliarvon painotetun keskiarvon ja kaiken unioniin suuntautuvan viennin hintojen painotetun keskiarvon välisellä vertailulla tai yksittäisten normaaliarvojen ja unioniin suuntautuvan viennin yksittäisten hintojen välisellä vertailulla kunkin liiketapahtuman osalta. Painotettuun keskiarvoon perustuvaa normaaliarvoa voidaan kuitenkin verrata unioniin suuntautuvien yksittäisten vientitapahtumien hintoihin, jos vientihintojen rakenteessa on eri ostajien, alueiden tai ajanjaksojen välillä huomattavia eroja ja jos harjoitetun polkumyynnin tosiasiallinen laajuus ei käy ilmi tämän kohdan ensimmäisessä virkkeessä määritettyjen menetelmien avulla. Tässä kohdassa ei suljeta pois mahdollisuutta käyttää otoksia 17 artiklan mukaisesti.”

7 Mainitun asetuksen 3 artiklassa, jonka otsikko on ”Vahingon määritys”, säädetään seuraavaa:

”1. Tässä asetuksessa käsitteellä ’vahinko’ tarkoitetaan, jollei toisin ilmoiteta, unionin tuotannonalalle aiheutunutta merkittävää vahinkoa, unionin tuotannonalaan kohdistuvaa merkittävän vahingon uhkaa tai merkittävää viivästystä unionin tuotannonalan perustamisessa, ja sitä tulkitaan tämän artiklan mukaisesti.

2. Vahingon määrityksen on perustuttava selkeään näyttöön, ja siihen on sisällyttävä puolueeton tarkastelu:

a) polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrästä ja tämän tuonnin vaikutuksesta samankaltaisten tuotteiden hintoihin unionin markkinoilla; ja

b) tämän tuonnin seurausvaikutuksista unionin tuotannonalaan.

3. Polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrän osalta on harkittava, onko polkumyynnillä tapahtuva tuonti lisääntynyt merkittävästi joko absoluuttisesti tai suhteessa unioniin tuotantoon tai kulutukseen. Tutkittaessa polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin vaikutusta hintoihin on harkittava, onko polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin osalta esiintynyt huomattavaa alihinnoittelua suhteessa unionin tuotannonalan samankaltaisen tuotteen hintaan tai onko tällaisen tuonnin vaikutuksesta muutoin ilmennyt merkittävää hintojen alenemista tai onko tuonti huomattavassa määrin estänyt sellaisia hinnankorotuksia, jotka muuten olisi tehty. Yksi tai useampi kyseisistä tekijöistä ei välttämättä ole ratkaiseva.”

8 Saman asetuksen 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Tutkimus”, säädetään seuraavaa:

”1. Menettelyn alettua komissio, toimien yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa, aloittaa tutkimuksen unionissa. Tämä tutkimus käsittää samanaikaisesti sekä polkumyynnin että siitä aiheutuneen vahingon.

Jotta määritys olisi edustava, valitaan tutkimusajanjakso, joka polkumyyntitapauksissa tavallisesti käsittää vähintään kuuden kuukauden jakson välittömästi ennen menettelyn aloittamista.

– –

2. Polkumyyntitutkimuksessa käytettyjen kyselylomakkeiden vastaanottajille on annettava vähintään 30 päivää vastausaikaa. – –

– –

8. Asianomaisten osapuolten toimittamien tietojen, joiden perusteella päätelmät tehdään, paikkansapitävyys on tutkittava niin hyvin kuin mahdollista, paitsi 18 artiklassa vahvistetuissa olosuhteissa.

– –”

9 Perusasetuksen 16 artiklassa, jonka otsikko on ”Tarkastuskäynnit”, säädetään seuraavaa:

”1. Milloin komissio katsoo aiheelliseksi, se voi tehdä tarkastuskäyntejä tutkiakseen tuojien, viejien, kauppiaiden, välittäjien, tuottajien, kaupallisten yhdistysten ja järjestöjen kirjanpidon ja todentaakseen polkumyynnistä ja vahingosta toimitetut tiedot. Jos asianmukaista vastausta ei saada kohtuullisessa ajassa, komissio voi päättää olla tekemättä tarkastuskäyntiä.

– –”

10 Kyseisen asetuksen 18 artiklassa, jonka otsikko on ”Yhteistyöstä kieltäytyminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos asianomainen osapuoli kieltäytyy antamasta tarvittavia tietoja tai ei toimita niitä tässä asetuksessa säädetyssä määräajassa tai merkittävällä tavalla vaikeuttaa tutkimuksia, alustavat tai lopulliset päätelmät, riippumatta siitä, ovatko ne myönteisiä vai kielteisiä, voidaan tehdä käytettävissä olevien tietojen perusteella.

Jos todetaan, että asianomainen osapuoli on toimittanut vääriä tai harhaanjohtavia tietoja, näitä tietoja ei oteta huomioon ja tällaisten tietojen sijasta voidaan käyttää käytettävissä olevia tietoja.

Asianomaisille osapuolille on ilmoitettava yhteistyöstä kieltäytymisen seurauksista.

– –

3. Jos asianomaisen osapuolen esittämät tiedot eivät kaikissa suhteissa ole parhaita mahdollisia, niitä ei kuitenkaan saa jättää huomiotta, edellyttäen, että mahdolliset puutteet eivät liikaa hankaloita kohtuullisen oikeiden päätelmien tekemistä, että tiedot toimitetaan hyvissä ajoin, että ne voidaan tarkistaa ja että osapuoli on toiminut parhaan kykynsä mukaan.

– –”

Asian tausta

11 Asian tausta esitetään valituksenalaisen tuomion 1–22 kohdassa, ja se voidaan tiivistää seuraavasti.

12 Hansol on Etelä-Koreaan sijoittautunut yhtiö, joka valmistaa ja vie kevyttä lämpöpaperia muun muassa Euroopan unioniin.

13 ETPA:n, joka on voittoa tavoittelematon järjestö, joka edustaa kevyen lämpöpaperin eurooppalaisten tuottajien etuja, tekemän valituksen johdosta komissio pani 18.2.2016 vireille polkumyyntitutkimuksen, joka koskee sellaisen kevyen lämpöpaperin tuontia, jonka paino on enintään 65 g/m^2, joka on rullilla, joiden leveys on vähintään 20 cm, paino (paperi mukaan luettuna) vähintään 50 kg ja halkaisija (paperi mukaan luettuna) vähintään 40 cm (jäljempänä konerullat), joka on tai ei ole pohjapinnoitettu toiselta tai molemmilta puolilta, joka on pinnoitettu lämpöherkällä aineella (väriaineen ja kehitteen seos, joka reagoi lämpöön muodostaen kuvion) toiselta tai molemmilta puolilta ja joka on tai ei ole pintapäällystetty, joka on peräisin Etelä-Koreasta ja joka luokitellaan neljään eri CN-koodiin (jäljempänä tarkasteltava tuote).

14 Hansol myi tarkasteltavaa tuotetta unionissa tutkimusajanjakson 1.1.–31.12.2015 aikana riippumattomille asiakkaille sekä etuyhteydessä olevalle kauppiaalle Hansol Europe BV:lle ja neljälle etuyhteydessä olevalle jalostajalle, nimittäin Schades Ltd:lle, Schades Nordic A/S:lle, Heipa technische Papiere GmbH:lle (jäljempänä Heipa) ja R+S Group GmbH:lle (jäljempänä R+S). Näiden etuyhteydessä olevien jalostajien tehtävänä oli muun muassa jalostaa tarkasteltava tuote pieniksi rulliksi, joita myytiin unionissa riippumattomille tai etuyhteydessä oleville asiakkaille.

15 Toinen etelä-korealainen vientiä harjoittava tuottaja Hansol Artone Co. Ltd (jäljempänä Artone), joka oli etuyhteydessä Hansoliin, teki yhteistyötä polkumyyntitutkimuksessa.

16 Saatuaan tarkasteltavan tuotteen vientiä harjoittaville tuottajille tarkoitetun polkumyyntiä koskevan kyselylomakkeen Hansol pyysi 19.2.2016, että Schades Nordic, Heipa ja R+S vapautettaisiin velvollisuudesta täyttää kyseinen lomake, kun otetaan huomioon se, että nämä yhtiöt eivät myy tarkasteltavaa tuotetta unionissa riippumattomille asiakkaille tai myyvät sitä vain vähän.

17 Komissio hyväksyi tämän pyynnön 23.2.2016 mutta pidätti itsellään oikeuden esittää muita tietopyyntöjä.

18 Tarkasteltuaan tiettyjä Hansolin toimittamia tietoja komissio päätti 7.3.2016, että Schades Nordicin, Heipan ja R+S:n piti vastata polkumyyntiä koskevan kyselylomakkeen tiettyihin osioihin.

19 Schadesin toimitiloissa tehdyn tarkastuskäynnin jälkeen komissio ilmoitti 21.3.2016 Hansolille, että 7.3.2016 tehdyt tietopyynnöt rajattiin vastedes koskemaan vain Schadesia.

20 Komissio ilmoitti 15.4.2016 vastaanottaneensa Hansolin, Artonen, Hansol Europen ja Schadesin vastaukset polkumyyntiä koskeviin kyselylomakkeisiin. Komissio teki 15.6.–26.8.2016 tarkastuskäyntejä näiden yhtiöiden toimitiloihin.

21 Komissio antoi 16.11.2016 täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2016/2005 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Korean tasavallasta peräisin olevan tietyn kevyen lämpöpaperin tuonnissa (EUVL 2016, L 310, s. 1).

22 Hansol esitti 17.11.2016–23.3.2017 huomautuksensa komission alustavat ja lopulliset päätelmät sisältävistä ilmoitusasiakirjoista.

23 Komissio antoi 2.5.2017 riidanalaisen asetuksen, jossa asetetaan lopullinen polkumyyntitulli tarkasteltavan tuotteen tuonnille siten, että tuotteesta suoritetaan kiinteä 104,46 euron tulli nettotonnia kohti.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

24 Hansol nosti kanteen riidanalaisen asetuksen kumoamiseksi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 20.6.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä.

25 Kanteensa tueksi Hansol vetosi viiteen kanneperusteeseen. Ainoastaan ensimmäisen kanneperusteen toisen osan ensimmäisellä väitteellä, toisen kanneperusteen ensimmäisellä osalla, neljännellä kanneperusteella sekä viidennen kanneperusteen toisella ja kolmannella osalla on merkitystä valituksessa ja liitännäisvalituksessa esitettyjen perusteiden arvioinnissa.

26 Unionin yleisen tuomioistuimen seitsemännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 27.11.2017 antamallaan määräyksellä ETPA:n väliintulijaksi tukemaan komission vaatimuksia.

27 Unionin yleinen tuomioistuin kumosi riidanalaisen asetuksen valituksenalaisella tuomiolla. Ensimmäisen kanneperusteen toisessa osassa, joka koski perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan rikkomista, Hansol riitautti tarkasteltavan tuotteen polkumyyntimarginaalin laskemisen. Se väitti lähinnä, että komissio teki ilmeisen arviointivirheen painottaessaan myyntiä unioniin riippumattomille asiakkaille ja etuyhteydessä oleville jalostajille, joista ensiksi mainittujen myynnin arvioitiin olevan 15–25 prosenttia ja toiseksi mainittujen 75–85 prosenttia kokonaismyynnistä. Komissio ei ottanut huomioon Schades Nordicin myymiä määriä riippumattomille asiakkaille.

28 Valituksenalaisen tuomion 84–87 ja 92 kohdassa esitetyistä syistä unionin yleinen tuomioistuin vahvisti väitetyn painotusvirheen. Koska komission tekemät laskelmat eivät kuvasta Hansolin harjoittaman polkumyynnin tosiasiallista laajuutta, unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että komissio on rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa.

29 Toisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa Hansol väitti, että painotusvirheen vuoksi komission riidanalaisessa asetuksessa asettama lopullinen polkumyyntitulli, joka oli 104,46 euroa nettotonnia kohti, kuvasti sellaista polkumyynnin tasoa, joka ylitti tutkimuksen aikana todetun tason. Valituksenalaisen tuomion 100–106 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi kanneperusteen kyseisen osan sillä perusteella, että lopullinen tulli oli määritetty aiemmin todetun painotusvirheen perusteella.

30 Neljäs kanneperuste koski perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan rikkomista. Hansol väitti, että komissio määritteli virheellisesti kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun normaaliarvon. Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi kyseisen kanneperusteen valituksenalaisen tuomion 152–158 kohdassa. Unionin yleinen tuomioistuin totesi pääasiallisesti, että vaikka Artone ei myynyt kahta tuotelajia kotimarkkinoillaan ja vaikka komissio oli vahvistanut, että Hansolin kotimarkkinamyynti oli edustava toisen tuotelajin osalta, komissio päätti muodostaa normaaliarvon perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti näiden kahden tuotelajin osalta. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että tällainen Artonen normaaliarvon määrittäminen oli vastoin perusasetuksen 2 artiklan 1 kohtaa, jossa säädetään, että jos viejä ei myy samankaltaista tuotetta, normaaliarvo määritetään muiden myyjien tai tuottajien hintojen perusteella eikä sitä lasketa asianomaisen yhtiön tuotantokustannusten perusteella. Se hylkäsi

komission väitteet, jotka perustuivat seikkoihin, joiden mukaan kustannusrakenteet tai myyntihinnat poikkesivat merkittävästi toisistaan Hansolin ja Artonen välillä, sillä perusteella, etteivät ne kuulu niihin seikkoihin, joiden nojalla voidaan poiketa todellisiin hintoihin perustuvasta normaaliarvon määrittämismenetelmästä. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli näin ollen, että komissio rikkoi perusasetuksen 2 artiklan 1 kohtaa määrittäessään Artonen normaaliarvon.

31 Viidennen kanneperusteen toisessa osassa, joka koskee perusasetuksen 3 artiklan 1–3 ja 5–8 kohdan, unionin tuomioistuinten oikeuskäytännön, WTO:n antamien päätösten ja komission aiemman päätöskäytännön rikkomista sekä tasapuolisen vertailun ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteiden loukkaamista, Hansol riitautti vahinkomarginaalin määrittämisen. Hansol moitti komissiota erityisesti siitä, että tämä oli arvioinut vahingon soveltamalla analogisesti perusasetuksen 2 artiklan 9 kohtaa ja muodostamalla keinotekoisesti konerullien vientihinnan sen sijaan, että se olisi käyttänyt perusteena näiden rullien lopullisia hintoja, joita oli tosiasiallisesti käytetty myytäessä niitä riippumattomille asiakkaille.

32 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 197–205 kohdassa vahinkomarginaalin laskentaan vaikuttaneen virheen olemassaolon ja hyväksyi viidennen kanneperusteen toisen osan. Kyseinen tuomioistuin katsoi lähinnä, että komissio teki virheen arvioidessaan vahingon olemassaoloa, kun se muodosti tarkasteltavan tuotteen vientihinnan Schadesin riippumattomille asiakkaille kohdistuneen jälleenmyynnin perusteella ja vähentämällä muun muassa myynti-, hallinto- ja muut yleiskustannukset (jäljempänä yleiskustannukset) ja voiton päätyäkseen tähän hypoteettiseen CIF-hintaan (kulut, vakuutus ja rahti maksettuina) unionin rajalla sen sijaan, että se olisi käyttänyt jälleenmyynnistä tosiasiallisesti laskutettuja hintoja ja vähentänyt ainoastaan myynnistä aiheutuneet kulut. Unionin yleinen tuomioistuin totesi, että Schadesin suorittamat tarkasteltavan tuotteen jälleenmyynnit riippumattomille asiakkaille eivät koskeneet pienten rullien myyntiä vaan nimenomaan tarkasteltavaa tuotetta. Tästä se päätteli, että juuri tarkasteltava tuote kilpaili unionin tuotannonalan samankaltaisen tuotteen kanssa ja aiheutti vahinkoa tälle tuotannonalalle, joten vahingon laskemisessa huomioon otettava vertailukohta ei ollut unionin rajalla vaan Schadesin riippumattomien asiakkaiden tasolla.

33 Lopuksi Hansol katsoi viidennen kanneperusteen kolmannessa osassa, joka koski perusasetuksen 3 artiklan 2, 3 ja 6 kohdan rikkomista, että kyseisen kanneperusteen toisessa osassa ja ensimmäisen kanneperusteen toisessa osassa väitetyt virheet vääristivät myös hintojen ja viitehintojen alihinnoittelumarginaalien laskemista.

34 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 208–213 kohdassa, että painotusvirhe vaikutti myös alihinnoittelua koskevaan laskelmaan, koska komissio oli käyttänyt tätä samaa painotusta viimeksi mainitussa laskelmassa. Koska unionin yleinen tuomioistuin ei voinut sulkea pois sitä, että tämä virhe yhdessä vahinkomarginaalin laskennassa tehdyn virheen kanssa vaikuttaa myös alihinnoittelun arviointiin ja niiden vaikutusten tarkasteluun, joita polkumyynnillä tapahtuvalla tuonnilla on unionin tuotannonalan samankaltaisiin tuotteisiin, se päätti hyväksyä viidennen kanneperusteen kolmannen osan.

Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

35 Komissio vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion, hylkää ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen ja velvoittaa Hansolin korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja

– toissijaisesti palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja määrää, että ensimmäisessä oikeusasteessa ja muutoksenhakumenettelyssä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

36 ETPA yhtyy komission näkemykseen.

37 Hansol vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen

– velvoittaa komission korvaamaan muutoksenhakumenettelyssä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja

– velvoittaa ETPA:n korvaamaan muutoksenhakumenettelyssä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

38 ETPA vaatii liitännäisvalituksessaan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion, hylkää ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen ja velvoittaa Hansolin korvaamaan oikeudenkäyntikulut

– toissijaisesti palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja määrää, että ensimmäisessä oikeusasteessa ja muutoksenhakumenettelyssä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

39 Hansol vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää liitännäisvalituksen ja

– velvoittaa ETPA:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Päävalitus

40 Komissio, jota ETPA tukee, esittää valituksensa tueksi kolme valitusperustetta. Ensimmäinen valitusperuste koskee näytön ottamista huomioon vääristyneellä tavalla ja niiden oikeussääntöjen virheellistä tulkintaa, joita sovelletaan tietoihin, joihin komissio saattoi tukeutua vientihinnan muodostamiseksi. Toinen valitusperuste koskee perusasetuksen 2 artiklan 1 ja 3 kohdan virheellistä tulkintaa normaaliarvon määrittämisessä sellaisessa tilanteessa, jossa kotimarkkinoilla ei ole ollut myyntiä. Kolmas valitusperuste koskee perusasetuksen 3 artiklan virheellistä tulkintaa määritettäessä alihinnoittelumarginaalia viennille unioniin etuyhteydessä olevien yksikköjen välityksellä.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

41 Komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin arvioi valituksenalaisen tuomion 84–87, 92 ja 100–106 kohdassa virheellisesti perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdassa tarkoitetun vientihinnan muodostamiseen tarvittavaa näyttöä.

42 Komissio katsoo ensisijaisesti, että unionin yleinen tuomioistuin otti näytön huomioon vääristyneellä tavalla katsoessaan valituksenalaisen tuomion 85 ja 86 kohdassa, että hallinnollisen menettelyn aikana esitetyistä seikoista ilmeni, että ainakin yksi toinen etuyhteydessä oleva jalostaja eli Schades Nordic oli jälleenmyynyt tietyn määrän Hansolilta ostettua tarkasteltavaa tuotetta. Komission mukaan Schades Nordic ei ollut vastannut polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen eikä sinne ollut tehty tarkastuskäyntiä tämän menettelyn aikana, joten ei voitu katsoa, että sen myyntiä koskevaa näyttöä olisi esitetty kyseisen menettelyn aikana.

43 Toissijaisesti komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi virheellisesti todisteluun sovellettavia sääntöjä. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin korvasi lainvastaisesti komission arvioinnin omalla arvioinnillaan.

44 Komissio katsoo ensinnäkin, että kun unionin yleinen tuomioistuin totesi, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon Schades Nordicin tiedot, se velvoitti komission ottamaan huomioon sellaisia tietoja, jotka eivät perustuneet perusasetuksen mukaiseen tiedonkeruu- ja tarkastusmenettelyyn. Puolueettomien ja täsmällisten määritysten tekemiseksi komissio katsoo, että sen on tietyssä määräajassa koottava tutkimuksen kohteena olevien yritysten tiedot käyttämällä polkumyyntiä koskeviin kyselylomakkeisiin annettuja vastauksia, joiden paikkansapitävyys tämän jälkeen tutkitaan. Komission mukaan perusasetus ja WTO:n oikeus ovat esteenä sille, että olisi velvollisuus ottaa huomioon sellaiset tiedot, joita asianomainen osapuoli ei ole toimittanut polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen vastatessaan ja joiden paikkansapitävyyttä ei ole tutkittu. Nämä toteamukset pätevät etenkin nyt esillä olevassa asiassa, koska Schades Nordicin tiedot, jotka oli saatettu komission tietoon salassapitopyynnön yhteydessä, eivät kuuluneet sellaiseen tutkinta-aineistoon, johon asianomaiset osapuolet voivat tutustua.

45 Toiseksi komissio katsoo, että unionin yleisen tuomioistuimen päättely on ristiriitaista. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että Schadesin myynnit edustivat kaikkien etuyhteydessä olevien jalostajien myyntiä ja että komission oli otettava huomioon kyseisten jalostajien yksilölliset tiedot. Koska valituksenalaiseen tuomioon ei sisälly mitään sellaista toteamusta, joka kumoaisi komission arvion, jonka mukaan Schadesin tiedot edustivat etuyhteydessä olevien kolmen muun jalostajan myyntiä perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdassa tarkoitetun vientihinnan muodostamiseksi, unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen velvoittaessaan komission tukeutumaan tietoihin, joiden paikkansapitävyyttä ei ollut tutkittu, koska Schades Nordic ei ollut toimittanut niitä.

46 Hansol katsoo, että ensimmäinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, tai toissijaisesti se on hylättävä selvästi perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

47 Komission väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi virheellisesti todisteluun sovellettavia sääntöjä, on muistutettava, että perusasetusta sovellettaessa komission tehtävänä on asiaa tutkivana viranomaisena todeta polkumyynnin, vahingon ja polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin ja vahingon välinen syy-yhteys. Nämä seikat on vahvistettava puolueettomasti ja luotettavan tutkimuksen jälkeen. Missään perusasetuksen säännöksessä ei kuitenkaan anneta komissiolle valtaa velvoittaa asianomaisia osapuolia osallistumaan tutkintaan tai toimittamaan tietoja (ks. vastaavasti tuomio 14.12.2017, EBMA v. Giant (Kiina), C-61/16 P, EU:C:2017:968, 54 kohta).

48 Kuten perusasetuksen 6, 16 ja 18 artiklasta niitä yhdessä luettuina ilmenee, silloin kun komissio tutkii polkumyynnin ja vahingon olemassaoloa, sen on ensisijaisesti pyrittävä saamaan merkitykselliset tiedot siten, että asianomaiset osapuolet tekevät vapaaehtoisesti yhteistyötä. Tätä tarkoitusta varten komissio toimittaa kyseisen asetuksen 6 artiklan 2 kohdan nojalla asianomaisille osapuolille polkumyyntiä koskevat kyselylomakkeet. Näihin kyselyihin annetut vastaukset ovat tärkeä tietolähde komissiolle. Perusasetuksen 6 artiklan 8 kohdan mukaan komissio tutkii näin saatujen tietojen paikkansapitävyyden niin hyvin kuin mahdollista ennen päätelmien tekemistä. Tämän velvollisuuden täyttämiseksi komissiolla on mahdollisuus tehdä tarkastuskäyntejä kyseisen asetuksen 16 artiklan mukaisesti.

49 Tästä seuraa, että jos asianomaiset osapuolet tekevät yhteistyötä vapaaehtoisesti, polkumyyntiä koskevat kyselylomakkeet ovat komission ensisijainen väline polkumyyntitutkimusten suorittamisessa. Vain jos asianomainen osapuoli ei tee yhteistyötä polkumyyntitutkimuksessa ja kieltäytyy antamasta tarvittavia tietoja tai ei toimita niitä säädetyssä määräajassa tai merkittävällä tavalla vaikeuttaa tutkimuksia, komissio voi perusasetuksen 18 artiklan nojalla tehdä päätelmänsä käytettävissä olevien tietojen perusteella.

50 Perusasetuksen säännösten sanamuodosta ei kuitenkaan ilmene, että kun asianomainen osapuoli tekee yhteistyötä tutkimuksessa ja antaa tietoja muulla tavoin kuin vastaamalla polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen, komission olisi jätettävä nämä tiedot huomiotta. Lisäksi tällainen tulkinta kyseisistä säännöksistä olisi yhtäältä vastoin komission velvollisuutta tutkia tarpeeksi huolellisesti kaikki sen käytettävissään olevat tiedot (ks. vastaavasti tuomio 22.3.2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, 32 ja 36 kohta) ja toisaalta vastoin perusasetuksen tavoitetta vahvistaa polkumyynnin olemassaolo ja vahinko puolueettomasti polkumyyntitullin käyttöön ottamiseksi.

51 Näin ollen komissio ei voi polkumyynnin vastaisen menettelyn aikana sulkea pois tietoja, joita menettelyssä yhteistyötä tekevä asianomainen osapuoli on toimittanut, pelkästään sillä perusteella, että tiedot on annettu muulla tavoin kuin vastaamalla polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen.

52 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 85 kohdassa esittämistä tosiseikkoja koskevista toteamuksista ilmenee, että Hansol teki yhteistyötä tutkimuksessa ja toimitti komissiolle tietoja tarkastellun tuotteen jälleenmyynnistä, jonka Schades Nordic toteutti.

53 Kun otetaan huomioon tämän tuomion 50 ja 51 kohdassa esitetyt seikat, se, että Hansol toimitti Schades Nordicin toteuttamaa tarkasteltavan tuotteen jälleenmyyntiä koskevat tiedot muulla tavoin kuin vastaamalla polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen, ei voi vapauttaa komissiota arvioimasta niiden merkityksellisyyttä ja tutkimasta niiden paikkansapitävyyttä.

54 Myöskään se, että tietyt asianomaiset osapuolet vapautetaan velvollisuudesta vastata polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen, ei vapauta komissiota sellaisten tietojen, jotka on saatu muulla tavoin kuin vastaamalla kyselylomakkeeseen, arvioimisesta ja niiden paikkansapitävyyden tutkimisesta, koska näiden poikkeusten myöntäminen ei vapauta komissiota sen velvollisuudesta suorittaa tutkimus huolellisesti.

55 Toisin kuin komissio väittää, tällainen tulkinta ei ole omiaan vaarantamaan tutkimuksen puolueettomuutta, koska kyseisiä tietoja ei ole toimitettu kaikille muille asianomaisille osapuolille näiden menettelyllisten oikeuksien turvaamiseksi. Komissio ei nimittäin voi perustella huolimattomuutta merkityksellisten tietojen huomioon ottamisessa vetoamalla vaaraan siitä, että muiden asianomaisten osapuolten menettelyllisiä oikeuksia, jotka sen oli taattava riidanalaisen asetuksen antamiseen johtaneen menettelyn aikana, loukataan.

56 Lopuksi väitteistä, joiden mukaan unionin yleinen tuomioistuin otti näytön huomioon vääristyneellä tavalla ja korvasi lainvastaisesti komission arvioinnin omalla arvioinnillaan katsoessaan, että Schades Nordicin jälleenmyyntiä koskevat tiedot olivat merkityksellisiä todisteita, vaikka se ei ole tutkinut niiden paikkansapitävyyttä, on todettava seuraavaa.

57 SEUT 263 artiklassa määrätty laillisuusvalvonta merkitsee sitä, että tutkiessaan kantajan riidanalaista toimea vastaan esittämiä väitteitä unionin yleinen tuomioistuin harjoittaa sekä oikeudellisiin seikkoihin että tosiseikkoihin kohdistuvaa valvontaa ja että sillä on toimivalta arvioida näyttöä ja kumota kyseinen toimi (ks. vastaavasti tuomio 10.7.2014, Telefónica ja Telefónica de España v. komissio, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 53 kohta).

58 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisen kauppapolitiikan ja aivan erityisesti kaupallisten suojatoimenpiteiden alalla unionin toimielimillä on laaja harkintavalta, koska ne taloudelliset ja poliittiset tilanteet, joita toimielinten on arvioitava, ovat monitahoisia, joten tällaista laajaa harkintavaltaa koskevassa tuomioistuinvalvonnassa on rajoituttava tarkistamaan, että menettelysääntöjä on noudatettu, että arvioinnin perustaksi hyväksytyt tosiseikat ovat aineellisesti paikkansapitäviä, että näitä tosiseikkoja arvioitaessa ei ole tehty ilmeistä virhettä ja että harkintavaltaa ei ole käytetty väärin (ks. vastaavasti tuomio 20.1.2022, komissio v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 35 ja 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

59 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että unionin yleisen tuomioistuimen harjoittama valvonta, joka koskee todisteita, joihin unionin toimielimet perustavat toteamuksensa, ei merkitse tosiseikkojen uutta arviointia, jolla korvataan kyseisten toimielinten tekemä arviointi. Tällä valvonnalla ei loukata kyseisten toimielinten laajaa harkintavaltaa kauppapolitiikan alalla, vaan siinä rajoitutaan toteamaan, tukevatko nämä todisteet toimielinten tekemiä päätelmiä. Unionin yleisen tuomioistuimen on näin ollen paitsi tutkittava esitettyjen todisteiden aineellinen paikkansapitävyys, luotettavuus ja johdonmukaisuus myös tarkistettava, sisältävätkö nämä todisteet kaikki ne merkitykselliset seikat, jotka on otettava huomioon monitahoisen tilanteen arvioinnissa, ja voivatko kyseiset todisteet tukea niistä tehtyjä päätelmiä (tuomio 20.1.2022, komissio v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

60 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 84 kohdassa, että komission käyttämä painotus, joka perustuu tarkasteltavan tuotteen unionissa tapahtuneen kokonaismyynnin vertailuun yhtäältä riippumattomille asiakkaille suuntautuneen suoran ja välillisen myynnin ja toisaalta etuyhteydessä oleville jalostajille pienten rullien jalostukseen

suuntautuneen myynnin välillä, vaikutti Hansolin polkumyyntimarginaalin laskemiseen, koska polkumyynnin taso oli tarkasteltavan tuotteen suoran ja välillisen myynnin osalta huomattavasti pienempi kuin sen polkumyynnin taso, jota harjoitettiin myytäessä tarkasteltavaa tuotetta etuyhteydessä oleville jalostajille pienten rullien jalostamista varten. Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 85 ja 86 kohdassa lähinnä, että vaikka komissiolla oli hallussaan tietoja tarkasteltavan tuotteen määristä, jotka Schades Nordic oli hankkinut Hansolilta ja myynyt edelleen riippumattomille asiakkaille, se katsoi kuitenkin, että myynti oli kokonaisuudessaan toteutettu tarkasteltavan tuotteen jalostamiseksi pieniksi rulliksi, kuten Heipalle ja R+S:lle suoritetussa myynnissä. Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin päätteli siitä, ettei komissio ottanut Schades Nordicin tietoja huomioon, että komissio antoi laskiessaan polkumyyntimarginaalia Schadesin tietojen perusteella liian suuren painoarvon tuotteen myynnille etuyhteydessä oleville jalostajille sen pieniksi rulliksi jalostamista varten ja kasvatti tämän seurauksena Hansolin harjoittamaa tosiasiallista polkumyyntiä. Koska komission laskelmat eivät kuvasta Hansolin harjoittaman polkumyynnin tosiasiallista laajuutta, unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa, että komissio oli rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa.

61 Näin tehdessään unionin yleinen tuomioistuin harjoitti sille SEUT 263 artiklan nojalla kuuluvaa laillisuusvalvontaa tarkistamalla, oliko komissio ottanut huomioon kaikki merkitykselliset tiedot, jotka koskivat tarkasteltavan tuotteen jälleenmyyntiä etuyhteydessä olevien jalostajien toimesta, ja oliko komissio voinut huomioon otettujen tietojen perusteella selvittää riittävän luotettavasti Hansolin harjoittaman polkumyynnin laajuuden.

62 Se, että unionin yleinen tuomioistuin ei tutkinut niiden tietojen paikkansapitävyyttä, jotka liittyivät tarkasteltavan tuotteen myyntiin Schades Nordicilta riippumattomille asiakkaille, ei merkitse sitä, että kyseinen tuomioistuin olisi ottanut näytön huomioon vääristyneellä tavalla tai korvannut komission arvioinnin omalla arvioinnillaan. Koska nämä tiedot oli toimitettu komissiolle asianmukaisesti tutkimusmenettelyn aikana, kuten tämän tuomion 52–55 kohdasta ilmenee, ja koska ne olivat lähtökohtaisesti merkityksellisiä polkumyynnin laskemiseksi, komission olisi pitänyt ottaa ne huomioon ja tutkia niiden paikkansapitävyys. Unionin yleisen tuomioistuimen harjoittama valvonta koski niitä seurauksia, jotka komission harjoitetusta polkumyynnistä tekemien arviointien pätevyyteen aiheutui siitä, että kyseisiä tietoja ei otettu huomioon eikä niiden paikkansapitävyyttä tutkittu. Kun otetaan huomioon mainitut tiedot, se, että oli ainakin mahdollista, että komissio antoi liian suuren painoarvon tuotteen myynnille etuyhteydessä oleville jalostajille pieniksi rulliksi jalostamista varten ja kasvatti tämän seurauksena Hansolin harjoittamaa tosiasiallista polkumyyntiä, oli riittävää, jotta komission Hansolin harjoittamasta polkumyynnistä tekemän arvioinnin luotettavuus ja puolueettomuus voitiin kyseenalaistaa.

63 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin saattoi katsoa valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa, että komission laskelmat eivät kuvastaneet Hansolin harjoittaman polkumyynnin tosiasiallista laajuutta. Unionin yleinen tuomioistuin ei siis tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan tällä perusteella valituksenalaisen tuomion 87 ja 105 kohdassa, että komissio oli rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa ja 9 artiklan 4 kohdan toista alakohtaa. Kyseinen tuomioistuin saattoi näin ollen hyväksyä valituksenalaisen tuomion 92 kohdassa ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn ensimmäisen kanneperusteen toisen osan ensimmäisen väitteen ja valituksenalaisen tuomion 106 kohdassa ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn toisen kanneperusteen ensimmäisen osan.

64 Toisin kuin komissio väittää, tämä unionin yleisen tuomioistuimen arviointi ei merkitse Schades Nordicin yksittäisten tietojen huomioon ottamisen ja Schadesin tietojen edustavuuden välistä ristiriitaa. Kuten valituksenalaisen tuomion 85 ja 86 kohdasta ilmenee, komissio päätti käyttää Schadesin tietoja laskiessaan polkumyyntimarginaalin Hansolin myynnille, joka suuntautui kolmelle muulle etuyhteydessä olevalle jalostajalle. Tätä laskelmaa varten komissio katsoi, että Schades oli ainoa Hansol-konserniin kuuluva jalostaja, joka oli jälleenmyynyt tarkasteltavaa tuotetta riippumattomille asiakkaille. Schades Nordicin tiedoista ilmeni kuitenkin, että se oli myös jälleenmyynyt tietyn määrän tarkasteltavaa tuotetta riippumattomille asiakkaille. Kun otetaan huomioon se, että komissio tiesi, että Schades oli jälleenmyynyt tiettyjä määriä tarkasteltavaa tuotetta ilman jalostusta riippumattomille asiakkaille, unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että sen olisi pitänyt huomioida tämä tilanne tarkasteltavan tuotteen muille etuyhteydessä oleville jalostajille suuntautuneen myynnin tasolla. Tällainen päättely ei ole ristiriitainen. Schadesin tietojen edustavuus ei nimittäin mitenkään sulje pois sitä, että näihin tietoihin perustuvassa laskelmassa on virheitä, kun otetaan huomioon se, ettei kaikkia tältä osin merkityksellisiä tietoja ole otettu huomioon.

65 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäinen valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

66 Komissio katsoo ETPA:n tukemana, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 152–158 kohdassa oikeudellisen virheen, kun se teki tulkinnan, jonka mukaan perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettu tilanne, jossa viejä ei myy tutkimuksen kohteena olevaa tuotetta kotimarkkinoillaan, ja saman asetuksen 2 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu tilanne, jossa tuotetta ei ole myyty tavanomaisessa kaupankäynnissä tai myynti on riittämätöntä, erotetaan ehdottomasti toisistaan. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi näin ollen virheellisesti, että komissio oli rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 1 kohtaa laskiessaan Artonen normaaliarvoa.

67 Tämä tulkinta on vastoin sanamuotoa perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa, jonka eri kieliversioissa säädetään, että normaaliarvo ”voidaan” määrittää kyseisessä alakohdassa kuvatun menetelmän mukaisesti. Tässä säännöksessä ei säädetä velvollisuudesta vaan mahdollisuudesta. ETPA:n mukaan tällainen tulkinta saa vahvistusta kyseisen säännöksen syntyhistoriasta.

68 Unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta perusasetuksen 2 artiklasta ei ole polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2.2 artiklan mukainen, sillä tässä artiklassa määrätään, että myynnin puuttumisesta kotimarkkinoilla voi seurata vain kahden menetelmän soveltaminen normaaliarvon määrittämiseksi, eli sen muodostaminen joko tuotantokustannusten perusteella, kuten komissio on tehnyt nyt käsiteltävässä asiassa, tai soveltuvaan kolmanteen maahan käytetyn edustavan vientihinnan perusteella.

69 Komission mukaan unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta on vastoin polkumyyntitullin yrityskohtaista luonnetta sellaisena kuin se ilmenee erityisesti perusasetuksen 9 artiklan 5 kohdan toisesta alakohdasta, jonka tarkoituksena on normaaliarvoa määritettäessä antaa etusija viejän omille tiedoille muiden tuottajien tietojen sijaan.

70 Komissio katsoo, että unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta rajoittaa tutkinnan kohteena olevan yhtiön menettelyllisten oikeuksien suojaa. Kyseinen yritys asetetaan epäedulliseen asemaan, kun tutkimuksesta vastaava viranomainen käyttää toisen vientiä harjoittavan tuottajan tietoja normaaliarvon laskemisessa. Tällaisessa tilanteessa yritys voi tutustua ainoastaan kilpailijansa toimittamien tietojen ei-luottamukselliseen versioon.

71 Unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta merkitsee komission mukaan sitä, että tilanne, jossa ei ole mitään myyntiä, erotetaan keinotekoisesti tilanteesta, jossa ei ole mitään myyntiä tavanomaisessa kaupankäynnissä. Nämä tilanteet ovat kuitenkin osittain päällekkäisiä. ETPA korostaa, että yhtäältä sellaisen tilanteen, jolle on ominaista myynnin puuttuminen, ja toisaalta sellaisen tilanteen, jossa myynti viejämaassa on riittämätöntä, välillä ei ole oikeudellista eroa.

72 Komissio katsoo, että 1.10.2014 annetulla tuomiolla neuvosto v. Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245), johon unionin yleinen tuomioistuin viittasi valituksenalaisen tuomion 152 kohdassa, ei ole merkitystä nyt käsiteltävässä asiassa, sillä kyseinen tuomio koskee yksinomaan perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtuneen myynnin käsitteen määritelmää.

73 ETPA katsoo, että perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetaan eri tilannetta kuin sen toisessa alakohdassa. Näin ollen 1.10.2014 annettuun tuomioon neuvosto v. Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245) perustuvaa kyseisen säännöksen ensimmäisen alakohdan tulkintaa ei voida soveltaa saman säännöksen toiseen alakohtaan. ETPA lisää, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 157 kohdassa, Hansolin ja Artonen kustannusrakenteessa ja myyntihinnoissa olevat erot eivät ole syy siihen, ettei komissio määrittänyt Artonin normaaliarvoa sen hintojen perusteella. Komissio totesi perusasetuksen 2 artiklan 2 kohdan mukaisesti, että Artonen kahden tuotteen myyntimäärät eivät olleet edustavia, ja tämän vuoksi se nojautui kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdassa säädettyyn menetelmään. Komissio perusteli päätöksensä käyttää tuotantokustannuksia muiden myyjien tai tuottajien hintojen sijaan sillä, että Artonen ja Hansolin välillä oli eroja kustannusrakenteiden ja myyntihintojen suhteen.

74 Hansol katsoo, että perusasetuksen 2 artiklassa tarkoitetut normaaliarvon määrittämismenetelmät ovat hierarkkisessa järjestyksessä. Perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan jakaminen useaan alakohtaan johtaa Hansolin mukaan siihen, että normaaliarvon on lähtökohtaisesti perustuttava kotimarkkinahintoihin. Se, että näiden alakohtien rakenteen nojalla normaaliarvon määrittämisessä on ensi sijassa käytettävä vientiä harjoittavan tuottajan kotimarkkinahintoja eikä muiden myyjien tai tuottajien kotimarkkinahintoja, ei kuitenkaan merkitse sitä, että laskennallinen normaaliarvo olisi asetettava etusijalle suhteessa kotimarkkinahintoihin perustuvaan normaaliarvoon. Tällainen tulkinta olisi vastoin arviointia, jonka unionin tuomioistuin teki 1.10.2014 antamassaan tuomiossa neuvosto v. Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20 kohta), jonka mukaan normaaliarvon määrittäminen hintojen perusteella on sääntö, kun taas normaaliarvon muodostaminen on poikkeus.

75 Hansol katsoo lisäksi, että komission päättely on ristiriidassa sen aikaisemman käytännön kanssa ja että polkumyynnin vastainen sopimus, johon ei sisälly perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan kaltaista säännöstä, ja asianomaisten osapuolten menettelyllisten oikeuksien suojaaminen eivät ole esteenä sille, miten unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut perusasetuksen 2 artiklan 1 ja 3 kohtaa.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

76 Tuotteen normaaliarvon määrittäminen on yksi niistä olennaisista vaiheista, joiden avulla mahdollisen polkumyynnin olemassaolo on voitava todeta (tuomio 22.3.2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, 19 kohta ja tuomio 1.10.2014, neuvosto v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20 kohta).

77 Tämän normaaliarvon määrittämiseksi perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että normaaliarvo perustuu tavallisesti viejämaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin. Kyseisen säännöksen toisessa alakohdassa täsmennetään, että jos viejä ei tuota tai myy samankaltaista tuotetta viejämaassa, normaaliarvo määritetään muiden myyjien tai tuottajien hintojen perusteella.

78 Perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdassa ilmaistaan siten perusperiaate, jonka mukaan normaaliarvo perustuu lähtökohtaisesti viejämaiden riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin (tuomio 22.3.2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, 19 kohta).

79 Tätä yleistä periaatetta sovelletaan ensisijaisesti normaaliarvoa määritettäessä. Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 148 kohdassa, unionin tuomioistuin on jo todennut, että sekä perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan sanamuodosta että sen systematiikasta käy ilmi, että normaaliarvon määrittämisessä on lähtökohtaisesti ensisijaisesti käytettävä tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa (ks. vastaavasti tuomio 1.10.2014, neuvosto v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Koska perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa täsmennetään, että kyseistä yleistä periaatetta sovelletaan silloin, kun tämän säännöksen ensimmäisen alakohdan edellytykset eivät täyty, sitä on myös tulkittava sovellettavan ensisijaisesti normaaliarvon määrittämismenetelmien suhteen.

80 Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan saman asetuksen 2 artiklan 1 kohdassa säädetyn yleisen periaatteen soveltamisesta voidaan poiketa ainoastaan, mikäli samankaltaista tuotetta ei myydä tavanomaisessa kaupankäynnissä tai myynti on riittämätöntä tai erityisestä markkinatilanteesta johtuen tällaisen myynnin perusteella ei voida tehdä asianmukaista vertailua, ja tuotteen normaaliarvo lasketaan joko alkuperämaan tuotantokustannusten perusteella lisättynä kohtuullisella määrällä kustannuksia sekä voittoa, tai edustavan vientihinnan perusteella (ks. vastaavasti tuomio 1.10.2014, neuvosto v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

81 Perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa ja 2 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa otetaan siis käyttöön hierarkia siinä mainittujen normaaliarvon määrittämismenetelmien välillä. Tästä seuraa, että näitä menetelmiä koskevat tilanteet eivät vastaa toisiaan, toisin kuin komissio väittää.

82 Tämä tulkinta ei ole ristiriidassa sen velvollisuuden kanssa, jonka mukaan perusasetuksen 2 artiklan 1 ja 3 kohtaa on tulkittava polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2.2 artiklan mukaisesti. Unionin tekemien kansainvälisten sopimusten ensisijaisuus unionin johdetun oikeuden teksteihin nähden edellyttää, että viimeksi mainittuja on mahdollisuuksien mukaan tulkittava näiden sopimusten mukaisesti (tuomio 20.1.2022, komissio v. Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kuten julkisasiamies on myös

todennut ratkaisuehdotuksensa 108 kohdassa, polkumyynnin vastaiseen sopimukseen ei kuitenkaan sisälly perusasetuksen 2 artiklan 1 kohtaa vastaavaa säännöstä, joka ei koske kyseisen sopimuksen 2.2 artiklassa tarkoitettua tilannetta eli myynnin puuttumista.

83 Toisin kuin komissio väittää, tämän tuomion 78–81 kohdassa esitetty tulkinta ei myöskään loukkaa viejien menettelyllisiä oikeuksia. On nimittäin niin, että vaikka normaaliarvo määritetään perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisesti muiden myyjien tai tuottajien hintojen perusteella, kyseiset oikeudet voidaan taata näiden muiden viejien tai tuottajien tietojen ei-luottamuksellisilla tiivistelmillä.

84 Lopuksi on muistutettava valituksenalaisen tuomion 157 kohtaa vastaan esitetyn ETPA:n väitteen osalta, että – kuten tämän tuomion 79 ja 80 kohdasta ilmenee – normaaliarvon määrittämismenetelmien soveltamisesta samankaltaisen tuotteen myyntihinnan perusteella viejämaan kotimarkkinoilla voidaan poiketa ainoastaan, mikäli samankaltaista tuotetta ei myydä tavanomaisessa kaupankäynnissä tai myynti on riittämätöntä tai erityisestä markkinatilanteesta johtuen tällaisen myynnin perusteella ei voida tehdä asianmukaista vertailua. Ainoastaan tällaisissa tapauksissa normaaliarvo voidaan perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan mukaan joko muodostaa alkuperämaan tuotantokustannusten perusteella tai määrittää se vientihinnan perusteella. Unionin yleinen tuomioistuin ei näin ollen tehnyt virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 157 kohdassa, että Artonenin ja Hansolin kustannusrakenteiden ja myyntihintojen erot eivät kuulu poikkeuksiin normaaliarvon vahvistamismenetelmästä viejämaan kotimarkkinoilla käytettyjen todellisten hintojen perusteella.

85 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 152–158 kohdassa lähinnä, että perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdasta seuraa, että kun viejä ei myy samankaltaista tuotetta, normaaliarvo määritetään muiden myyjien tai tuottajien hintojen perusteella eikä asianomaisen yrityksen tuotantokustannusten perusteella ja että komissio rikkoi tätä artiklaa laskiessaan normaaliarvoa Artonen tarkasteltavan tuotteen tuotelajeille.

86 Toinen valitusperuste on siten hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten lausumat

87 Komissio väittää ETPA:n tukemana, että valituksenalaisen tuomion 196–205 ja 208–213 kohdassa esitetyt perustelut ovat oikeudellisesti virheellisiä. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että komissio oli vahinkomarginaalin laskemisen yhteydessä velvollinen laskemaan etuyhteydessä olevien yhtiöiden harjoittamaan konerullien jälleenmyyntiin liittyvän hinnan alittavuuden marginaalin Schadesin ja sen riippumattomien asiakkaiden välillä sovittujen myyntihintojen perusteella eikä alentamalla todelliset myyntihinnat CIF-hintaan unionin rajalla, kuten se teki soveltaessaan analogisesti perusasetuksen 2 artiklan 9 kohtaa. Koska hinnan alittavuuden marginaalia koskevaa määritelmää ja laskentamenetelmää ei ole, komissio katsoo, että kyseisen marginaalin laskeminen kuului sen laajan harkintavallan piiriin. Lisäksi sen laskeminen on perusteltua, kun otetaan huomioon perusasetuksen 3 artiklan 3 kohta, jossa säädetään, että huomattavan alihinnoittelun esiintyminen on tutkittava polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin tasolla eikä unionin markkinoilla tuotteen myöhemmän jälleenmyyntihinnan tasolla. Unionin

yleinen tuomioistuin teki virheen, kun se nojautui arvioinnissaan kilpailuoikeuden sijaan kauppapolitiikkaa koskevaan oikeuteen ja muodosti virheellisesti ja syrjivästi erillisen vientihinnan polkumyynnin määrän laskemiseksi kuin se, joka otettiin huomioon vahingon määrittämisessä.

88 Hansol katsoo, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt virhettä todetessaan, että komissio käytti riidanalaisessa asetuksessa virheellistä menetelmää hinnan alittavuuden marginaalin laskemiseksi.

89 Hansol katsoo ensinnäkin, että perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan analoginen soveltaminen on selvästi vastoin kyseisen asetuksen 3 artiklan 1 kohtaa, koska näillä säännöksillä on eri tavoitteet.

90 Hansol väittää toiseksi, että WTO:n ja komission käytännöstä seuraa, että huomattavan alihinnoittelun esiintymisen tutkiminen edellyttää, että hintoja ei vertailla polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin tasolla vaan samalla kaupan tasolla, joka määritellään asiakastyypin mukaan. Perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan soveltaminen hinnan alittavuuden marginaalin laskemiseen johtaisi nyt käsiteltävässä asiassa siihen, että verrataan hintoja, jotka eivät ole vertailukelpoisia, sillä hintojen osatekijät eivät ole niissä samat. Perusasetuksen kyseisen säännöksen soveltaminen johtaisi siihen, että oikaisuja tehdään jakeluketjun alkupään tasolla suhteessa myyntiin unionissa.

91 Hansol katsoo kolmanneksi, että polkumyynnin laskentamenetelmät eivät ole verrattavissa vahingon laskemisessa käytettäviin menetelmiin, minkä komissio on myöntänyt aiemmassa käytännössään. Lisäksi tämä käytäntö ja 30.11.2011 annettu tuomio Transnational Company ”Kazchrome” ja ENRC Marketing v. neuvosto ja komissio (T-107/08, EU:T:2011:704, 63 kohta) ja 10.4.2019 annettu tuomio Jindal Saw ja Jindal Saw Italia v. komissio (T-301/16, EU:T:2019:234, 187 kohta) ovat ristiriidassa sen väitteen kanssa, jonka mukaan polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin aiheuttamia vaikutuksia hintoihin olisi arvioitava unionin rajalla. Hansolin mukaan hintoja ei ole verrattava unionin rajalla vaan ensimmäiselle riippumattomalle asiakkaalle tapahtuvan myynnin tasolla, koska kilpailu tapahtuu unionissa tällä tasolla.

92 Hansol väittää neljänneksi, että sellainen myynti unionissa, joka on yhtäältä toteutettu etuyhteydessä olevien yksikköjen välityksellä ja toisaalta suoraan itsenäisille asiakkaille, kuuluvat kahteen eri tilanteeseen, joita komissio on kuitenkin kohdellut samalla tavalla yhdenvertaisen kohtelun periaatteen vastaisesti.

93 Hansol katsoo, että komission valituksenalaisen tuomion 204 kohdasta esittämät väitteet on jätettävä tutkimatta, koska ne koskevat tosiseikkoja.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

94 Perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdan mukaan polkumyyntitulli voidaan asettaa polkumyynnillä tuodulle tuotteelle, jos tuotteen luovuttaminen vapaaseen liikkeeseen unionissa aiheuttaa vahinkoa.

95 Kyseisen asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa säädetään, että vahingon määrittämiseksi on suoritettava puolueeton tarkastelu polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrästä, tuonnin vaikutuksesta samankaltaisten tuotteiden hintoihin unionin markkinoilla ja tuonnin seurausvaikutuksista unionin tuotannonalaan. Siltä osin kuin on kyse tuonnin vaikutuksesta hintoihin, kyseisen asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa täsmennetään, että on tutkittava, esiintyykö tuonnin osalta huomattavaa alihinnoittelua suhteessa unionin tuotannonalan samankaltaisen tuotteen hintaan.

96 On huomattava, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 196–205 kohdassa, että komissio teki ilmeisen arviointivirheen, kun se määritti vahingon, joka aiheutui etuyhteydessä olevan jalostajan tekemästä tarkasteltavan tuotteen jälleenmyynnistä, siten, että se ei perustunut tarkasteltavan tuotteen hintaan Schadesin myydessä sitä ensimmäisille riippumattomille asiakkailleen unionin markkinoilla vaan muodostettuun CIF-hintaan unionin rajalla, ja samoin oli tehty myös sen vahingon laskemisessa, joka aiheutui Schadesin myydessä samoilla markkinoilla tarkasteltavaa tuotetta, joka oli jalostettu pieniksi rulliksi.

97 Valituksenalaisen tuomion 199 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin päätteli 30.11.2011 annetusta tuomiosta Transnational Company ”Kazchrome” ja ENRC Marketing v. neuvosto ja komissio (T-107/08, EU:T:2011:704), että määritettäessä vahinkoa ja vertailukohtaa, jonka perusteella oli laskettava Hansolin tuotteiden hinnat, joita oli verrattava unionin tuotannonalan hintoihin, yrityksen ja sen asiakkaiden välillä neuvotellut hinnat – eivätkä välietapin hinnat – olivat niitä hintoja, jotka olivat voineet vaikuttaa kyseisten asiakkaiden päätökseen hankkia kyseisen yrityksen tuote unionin tuotannonalan tuotteen sijaan. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi jälleenmyynnin osalta, että juuri tarkasteltava tuote kilpaili unionin tuotannonalan samankaltaisen tuotteen kanssa ja aiheutti vahinkoa tälle tuotannonalalle. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä valituksenalaisen tuomion 201 kohdassa, että Schadesin suorittaman tarkasteltavan tuotteen jälleenmyynnin osalta vertailukohta ei ollut unionin rajalla vaan kyseisen etuyhteydessä olevan jalostajan riippumattomien asiakkaiden tasolla. Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 203 kohdassa, että komissio teki virheen, kun se tästä jälleenmyynnistä riippumattomille asiakkaille aiheutuneen vahingon määrää määrittäessään otti huomioon vientihinnan, josta yleiskustannukset ja voitto oli vähennetty.

98 Sen arvioimiseksi, tekikö unionin yleinen tuomioistuin oikeudellisen virheen kyseisissä arvioinneissa, on muistutettava, että – kuten tämän tuomion 58 kohdasta ilmenee–, unionin toimielimillä on laaja harkintavalta kauppapoliittisten suojatoimenpiteiden alalla, joten tällaista harkintaa koskevassa tuomioistuinvalvonnassa on rajoituttava tarkistamaan, että menettelysääntöjä on noudatettu, että arvioinnin perustaksi hyväksytyt tosiseikat ovat aineellisesti paikkansapitäviä, että näitä tosiseikkoja arvioitaessa ei ole tehty ilmeistä virhettä ja että harkintavaltaa ei ole käytetty väärin.

99 Koska alihinnoittelun esiintymisen tutkiminen on taloudellisesti monitahoinen kysymys, jota varten perusasetuksessa ei edellytetä minkään erityisen menetelmän soveltamista, komissiolla on tältä osin laaja harkintavalta. Tästä seuraa, että tämän tuomion 58 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdassa tarkoitetun hinnanmuodostusmenetelmän analogista soveltamista alihinnoittelun tutkimiseksi voidaan harkita, edellyttäen, että tämä menetelmä sisältyy perusasetuksessa säädettyyn oikeudelliseen kehykseen eikä johda ilmeisen virheelliseen tulokseen.

100 Tältä osin on otettava huomioon perusasetuksessa asetetut kaksi erityistä vaatimusta, jotka koskevat alihinnoittelun esiintymisen laskemista.

101 Ensinnäkin perusasetuksen 3 artiklan 2 kohdassa edellytetään, että tämä laskelma tehdään tarkastelemalla puolueettomasti tuonnin vaikutuksia hintoihin. Tämä vaatimus merkitsee itsessään sitä, että hintoja vertaillaan kyseisten tuotteiden osalta samassa kaupan portaassa. Ainoastaan tällä edellytyksellä tuonnin todellinen vaikutus unionin tuotannonalan samankaltaisen tuotteen hintoihin voidaan ottaa asianmukaisesti huomioon, tarkasteltavan tuotteen myynnillä ja unionin tuotannonalan samankaltaisen tuotteen myynnillä voidaan katsoa

olevan sama vertailukohta, tarkasteltavien tuotteiden myynti ensimmäisille riippumattomille asiakkaille voidaan puolueettomasti ottaa huomioon alihinnoittelua laskettaessa, ja hintojen vertailu tasolla, jolla kilpailu unionissa tapahtuu, voi olla merkityksellinen.

102 Toiseksi perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdasta ja 3 artiklan 2 kohdasta yhdessä luettuina seuraa, että vahinkoa on arvioitava siinä vaiheessa, kun polkumyynnillä tuotu tuote luovutetaan vapaaseen liikkeeseen unionissa. Näin ollen alihinnoittelu on lähtökohtaisesti laskettava polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin tasolla.

103 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksista ilmenee, että komissio arvioi alihinnoittelun esiintymistä tarkasteltavan tuotteen osalta vertaamalla eurooppalaisten tuottajien, jotka myivät tarkasteltavaa tuotetta vastaavia tuotteita, käyttämää lähettäjältä noudettuna -hintaa tarkasteltavan tuotteen CIF-hintaan unionin rajalla. Viimeksi mainittu hinta vastaa hintaa, jolla se luovutetaan vapaaseen liikkeeseen unionissa, eli tuontihintaa heti sen jälkeen, kun kyseisen tuotteen tulliselvitys unionin rajalla on tehty. Komissio vertasi siten eurooppalaisen tuottajan ja tuojan käyttämiä hintoja tarkasteltavan tuotteen myyntiportaan alussa.

104 Kuten komissio perustellusti väittää, unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, että tähän päättelyyn liittyi ilmeinen arviointivirhe. Päättelyllä pyrittiin nimittäin perusasetuksen 3 artiklan 2 kohdan vaatimusten mukaisesti takaamaan, että hintoja vertaillaan puolueettomasti samassa myyntiportaassa ja että vertailu vastaa polkumyynnillä tuodun tuotteen osalta tuonnin tasoa.

105 Erityisesti on todettava, että hintojen puolueettoman vertailun takaamiseksi luovutettaessa tarkasteltava tuote ensimmäisen kerran vapaaseen liikkeeseen unionissa komissio saattoi vapaasti muodostaa kyseisen CIF-hinnan unionin rajalla vähentämällä yleiskustannukset ja voiton hinnasta, jolla Schades jälleenmyi tarkasteltavaa tuotetta riippumattomille asiakkaille. Tämä perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan analoginen soveltaminen kuului nimittäin laajan harkintavallan piiriin, joka komissiolla on kyseisen asetuksen 3 artiklan 2 kohdan täytäntöönpanemiseksi, eikä siihen näin ollen voitu sellaisenaan katsoa liittyneen ilmeistä arviointivirhettä.

106 Lisäksi on niin, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin lähinnä totesi valituksenalaisen tuomion 201 kohdassa, sen hinnan huomioon ottaminen, jolla etuyhteydessä oleva jalostaja jälleenmyi tuotteen ensimmäisen kerran unionin markkinoilla, ei vastaa unionin tuotannonalalta peräisin olevan vastaavan tuotteen lähettäjältä noudettuna -myyntivaihetta vaan sen myöhempää myyntivaihetta. Se hinta, jolla etuyhteydessä oleva jalostaja myy tuotteen ensimmäiselle riippumattomalle asiakkaalle, ei nimittäin ole tuontihinta vaan jälleenmyyntihinta.

107 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todetessaan valituksenalaisen tuomion 203 kohdassa, että komissio oli virheellisesti päättänyt vähentää yleiskustannukset ja voiton Schadesin riippumattomille asiakkaille suorittamasta tarkasteltavan tuotteen jälleenmyynnistä kyseisen tuotteen vientihintojen vahvistamiseksi vahingon määrittämisen yhteydessä.

108 Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi valituksenalaisen tuomion 204 kohdassa komission väitetyn virheen vaikutuksesta riidanalaisessa asetuksessa vahvistetun alihinnoittelun tason pätevyyteen on näin ollen myös virheellinen eikä ole tarpeen lausua siitä, onko kyseinen arviointi sellainen tosiseikkoja koskeva arviointi, jota komissio ei voinut esittää valituksessaan.

109 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi valituksenalaisen tuomion 205 kohdassa virheellisesti ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn viidennen kanneperusteen toisen osan.

110 On myös huomattava, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 208–212 kohdassa lähinnä, että komission riidanalaisessa asetuksessa vahvistama 9,4 prosentin hinnan alittavuuden marginaali perustui myös polkumyynnin laskennassa tehtyyn myynnin painotusta koskevaan virheeseen. Koska ei voitu sulkea pois sitä, että nämä virheet vaikuttavat komission päätelmään, joka koskee alihinnoittelun arviointia ja unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon tutkimista, unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi myös ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn viidennen kanneperusteen kolmannen osan.

111 Kuten tämän tuomion 47–65 kohdasta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin päätteli perustellusti, että komissio oli tehnyt virheen, joka vaikutti myynnin painotuksen luotettavuuteen polkumyynnin laskemisessa. Ei ole myöskään kiistetty, että tätä samaa painotusta käytettiin alihinnoittelua laskettaessa. Myynnin painotuksen laskemiseen vaikuttaneella virheellä kyseenalaistetaan siis komission niiden arviointien luotettavuus, jotka koskevat riidanalaisessa asetuksessa vahvistettua hinnan alittavuuden marginaalia.

112 Tästä seuraa, että huolimatta siitä, että – kuten tämän tuomion 98–107 kohdasta ilmenee – unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se määräsi seuraamuksia komission käyttämästä laskentatavasta sellaisen vahingon määrittämiseksi, joka aiheutui etuyhteydessä olevan jalostajan jälleenmyydessä tarkasteltavaa tuotetta, se saattoi perustellusti katsoa, ettei voida sulkea pois sitä, että komission myynnin painotuksen laskemisessa tekemä virhe on vaikuttanut alihinnoittelun arviointiin ja sen tarkasteluun, miten polkumyynnillä tapahtuva tuonti vaikutti unionin tuotannonalan samankaltaisiin tuotteisiin. Unionin yleinen tuomioistuin saattoi näin ollen valituksenalaisen tuomion 212 kohdassa hyväksyä ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn viidennen kanneperusteen kolmannen osan. Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä tehottomana.

113 Kaiken edellä esitetyn perusteella unionin yleinen tuomioistuin saattoi valituksenalaisen tuomion 213 lausua, että riidanalainen asetus kumotaan Hansolia koskevilta osin.

114 Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella päävalitus on hylättävä.

Liitännäisvalitus

115 ETPA esittää liitännäisvalituksensa tueksi kaksi valitusperustetta, joista ensimmäinen koskee perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan rikkomista ja toinen kyseisen asetuksen 18 artiklan rikkomista unionin yleisen tuomioistuimen arvioidessa yhtäältä tarkasteltavien tuotteiden myyntiä riippumattomille asiakkaille ja toisaalta kyseisten tuotteiden myyntiä etuyhteydessä oleville jalostajille pieniksi rulliksi jalostamista varten.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

116 ETPA katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todetessaan valituksenalaisen tuomion 84–87, 92 ja 100–106 kohdassa, että komissio rikkoi perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa, koska se laski polkumyyntimarginaalin painotuksen perusteella huomioimatta sitä, että etuyhteydessä oleville jalostajille suoritetuista myynneistä sen huomioon ottamaa osaa suurempi osa oli tarkoitettu jälleenmyyntiin eikä jalostukseen.

117 ETPA katsoo ensisijaisesti, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa, koska tämä säännös ei sisällä vaatimusta eikä mainintaa painotuksen täsmällisestä laskentamenetelmästä. Valituksenalaisessa tuomiossa viitataan vain kyseisen säännöksen rikkomiseen täsmentämättä niitä erityisiä seikkoja tai vaatimuksia, joita komission väitetään laiminlyöneen.

118 Toissijaisesti ETPA katsoo, että unionin yleisen tuomioistuimen arviointi on oikeudellisesti virheellinen, koska perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa ei velvoiteta soveltamaan vientihinnan muodostamisessa käytettyä menetelmää painotuksen laskemiseen.

119 ETPA katsoo, että Schadesin tiedot olivat edustavia ainoastaan vientihinnan laskemiseksi etuyhteydessä oleville jalostajille mutta ei niiden etuyhteydessä olevien jalostajien myyntimäärien laskemiseksi, jotka eivät tehneet yhteistyötä ja joita ei voitu tarkastaa. Perusasetuksessa ei velvoiteta komissiota laskemaan näitä määriä painotusta varten. Unionin yleinen tuomioistuin ei voinut katsoa, että nämä määrät kuvastivat tarkasti etuyhteydessä olevien jalostajien myyntimääriä.

120 Unionin yleisen tuomioistuimen arvioinneilla, joiden mukaan komission tekemät laskelmat eivät kuvastaneet harjoitetun polkumyynnin tosiasiallista laajuutta ja joiden mukaan saman prosenttimäärän, jota sovellettiin Schadesin jalostamattomien konerullien myyntiin, soveltaminen kolmen muun etuyhteydessä olevan jalostajan myyntiin kuvastaisi paremmin polkumyynnin laajuutta, ei ole tosiseikkoja koskevaa perustaa eikä oikeudellista perustaa.

121 Tosiseikkoja koskevan perustan puuttumisen osalta ETPA toteaa, että siitä syystä, että kahdesta etuyhteydessä olevasta jalostajasta, jotka eivät olleet tehneet yhteistyötä, ei ollut käytettävissä mitään tietoja ja että kolmatta etuyhteydessä olevaa jalostajaa koskevien tietojen paikkansapitävyyttä ei ollut tutkittu, unionin yleinen tuomioistuin ei voinut tietää, mitä näiden jalostajien myyntimäärät tarkkaan ottaen kuvastivat. Lisäksi on niin, että jos Schadesin suurinta myyntimäärää eli konerullien myyntiä riippumattomille asiakkaille olisi käytetty etuyhteydessä olevien jalostajien osalta, tämä olisi vähentänyt polkumyyntimarginaalia kasvattamalla keinotekoisesti konerullien myynnin osuutta riippumattomille asiakkaille.

122 Oikeudellisen perustan puuttumisen osalta ETPA katsoo, että oikeuskäytännössä tai perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan sanamuodossa ei anneta ymmärtää, että jos sellaisia tietoja, joiden paikkansapitävyys on tutkittu, ei ole saatavilla, se, että polkumyyntimarginaali perustuu likimääräiseen painotukseen, estäisi tätä polkumyyntimarginaalia kuvastamasta polkumyynnin tosiasiallista laajuutta.

123 Hansol katsoo, että liitännäisvalituksen ensimmäinen valitusperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

124 Unionin yleinen tuomioistuin muistutti perustellusti valituksenalaisen tuomion 74 ja 75 kohdassa, että perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa säädetään kahdesta menetelmästä polkumyyntimarginaalien olemassaolon osoittamiseksi tutkimusajanjakson aikana eli ensinnäkin niin kutsutusta symmetrisestä menetelmästä, joka perustuu joko normaaliarvon painotetun keskiarvon ja kaiken unioniin suuntautuvan viennin hintojen painotetun keskiarvon väliseen vertailuun tai yksittäisten normaaliarvojen ja unioniin suuntautuvan viennin yksittäisten hintojen väliseen vertailuun kunkin liiketapahtuman osalta, ja toiseksi niin kutsutusta asymmetrisestä menetelmästä, joka perustuu normaaliarvon painotetun keskiarvon ja unioniin suuntautuvien yksittäisten vientitapahtumien hintojen väliseen vertailuun.

125 Vaikka kyseisessä säännöksessä ei säädetä menetelmästä painotuksen laskemiseksi yhtäältä tarkasteltavan tuotteen riippumattomille asiakkaille suuntautuvan suoran ja välillisen myynnin ja toisaalta kyseisen tuotteen pienten rullien jalostamista varten etuyhteydessä oleville jalostajille suuntautuvan suoran ja välillisen myynnin välillä, kyseisen säännöksen tavoitteesta ilmenee joka tapauksessa, että harjoitetun polkumyynnin tosiasiallisen laajuuden on käytävä ilmi menetelmän avulla riippumatta siitä, kumpi menetelmää valitaan ja miten komissio sitä käytännössä soveltaa (ks. vastaavasti tuomio 5.4.2017, Changshu City Standard Parts Factory ja Ningbo Jinding Fastener v. neuvosto, C-376/15 P ja C-377/15 P, EU:C:2017:269, 54 kohta).

126 Kuten tämän tuomion 57–65 kohdasta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti valituksenalaisen tuomion 84–87 kohdassa, että kun komissio sovelsi nyt käsiteltävässä asiassa valitsemaansa symmetristä menetelmää, se ei onnistunut esittämään luotettavalla tavalla harjoitetun polkumyynnin tosiasiallista laajuutta.

127 Toisin kuin ETPA väittää, unionin yleinen tuomioistuin osoitti nimenomaisesti, mitä perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa asetettua vaatimusta komissio rikkoi riidanalaisessa asetuksessa, eli vaatimusta, joka vastaa kyseisen säännöksen tavoitetta varmistaa, että harjoitetun polkumyynnin tosiasiallinen laajuus käy ilmi käytetyn menetelmän avulla.

128 Liitännäisvalituksen ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä ensisijaisesti esitetty väite on näin ollen hylättävä perusteettomana.

129 Toissijaisesti esitetystä väitteestä, jonka mukaan perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa komissiota ei velvoiteta painotuksen laskemisessa soveltamaan vientihinnan muodostamisessa käytettyä menetelmää, on todettava, että tämä väite perustuu valituksenalaisen tuomion virheelliseen tulkintaan.

130 Valituksenalaisen tuomion 83–87 kohdasta ei nimittäin mitenkään ilmene, että unionin yleinen tuomioistuin olisi katsonut, että komission olisi pitänyt käyttää perustana perusasetuksen 2 artiklan 9 kohtaa polkumyyntimarginaalien painotusta laskiessaan. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että komission soveltama polkumyyntimarginaalien painotus tarkasteltavan tuotteen myynnissä yhtäältä riippumattomille asiakkaille ja toisaalta myynnissä etuyhteydessä oleville jalostajille, ei kuvastanut perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa edellytetyllä tavalla Hansolin harjoittaman polkumyynnin tosiasiallista laajuutta.

131 ETPA riitauttaa valituksenalaisen tuomion 85 ja 86 kohdassa olevan unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnin, jonka mukaan komissio päätti käyttää Schadesin tietoja laskiessaan polkumyyntimarginaalin Hansolin suorittamasta myynnistä kolmelle muulle etuyhteydessä olevalle jalostajalle ja jätti ottamatta huomioon Schades Nordiciin liittyvät tiedot. On todettava, että kyseinen väite kohdistuu tosiseikkoja koskevaan arviointiin.

132 SEUT 256 artiklasta ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ilmenee, että ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen yhtäältä määrittämään tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi unionin yleiselle tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Tästä seuraa, että silloin kun selvitys, johon unionin yleinen tuomioistuin on asian tosiseikastoa määrittäessään tukeutunut, on saatu asianmukaisesti ja kun todistustaakkaa ja asian selvittämistä koskevia menettelysääntöjä ja yleisiä oikeusperiaatteita on noudatettu, ainoastaan unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida sille esitetyn selvityksen näyttöarvoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tämä arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (tuomio 2.6.2016, Photo USA Electronic Graphic v. neuvosto, C-31/15 P, ei julkaistu, EU:C:2016:390, 50 ja 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

133 Koska ETPA riitauttaa tosiseikkoja koskevan arvioinnin vetoamatta siihen, että tosiseikat on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, unionin tuomioistuin ei ole toimivaltainen ratkaisemaan tätä kysymystä.

134 Lisäksi ETPA:n väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 86 ja 87 kohdassa, että se, että Schadesin myyntimääriä käytettiin kolmen muun etuyhteydessä olevan jalostajan myyntien osalta, kuvasti täsmällisemmin Hansolin harjoittamaa polkumyyntiä, perustuu valituksenalaisen tuomion virheelliseen tulkintaan. Unionin yleinen tuomioistuin totesi nimittäin mainituissa kohdissa ainoastaan, että kun komissio ei ottanut huomioon sitä, että sen käyttöön annetuista tiedoista ilmeni, että Schadesin lisäksi myös yksi kolmesta muusta etuyhteydessä olevasta jalostajasta eli Schades Nordic jälleenmyi tarkasteltavia tuotteita riippumattomille asiakkaille, se antoi liian suuren painoarvon tuotteen myynnille etuyhteydessä oleville jalostajille sen pieniksi rulliksi jalostamista varten ja kasvatti tämän seurauksena Hansolin harjoittamaa tosiasiallista polkumyyntiä.

135 Lopuksi ETPA toteaa, ettei oikeuskäytäntö tai perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan sanamuoto estä katsomasta, että jos sellaisia tietoja, joiden paikkansapitävyys on tutkittu, ei ole, se, että polkumyyntimarginaali perustuu likimääräiseen painotukseen, estää tätä polkumyyntimarginaalia kuvastamasta polkumyynnin tosiasiallista laajuutta. On kuitenkin riittävää muistuttaa, että – kuten tämän tuomion 47–65, 124 ja 125 kohdasta ilmenee–, komissio oli velvollinen tutkimaan Schades Nordicin tietojen paikkansapitävyyden ja varmistamaan, että sen laskelmat kuvastavat harjoitetun polkumyynnin tosiasiallista laajuutta.

136 Edellä esitetyn perusteella liitännäisvalituksen ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä toissijaisesti esitetty väite on myös hylättävä perusteettomana ja liitännäisvalituksen ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

137 ETPA katsoo, että valituksenalaisen tuomion 86 ja 87 kohdassa on oikeudellinen virhe. Komissiolla oli perusasetuksen 18 artiklan nojalla oikeus laskea eri myyntikanavien painotus parhaiden käytettävissä olevien tietojen perusteella. ETPA:n mukaan Hansol oli tietoinen tästä, sillä komissio oli tutkimuksen aikana ilmoittanut sille yhteistyöstä kieltäytymisen seurauksista. Koska Hansol oli pyytänyt, että kolme etuyhteydessä olevaa jalostajaa ei täyttäisi polkumyyntiä koskevaa kyselylomaketta, sen olisi pitänyt tietää, että myyntimäärät määritellään parhaiden käytettävissä olevien tietojen perusteella.

138 Koska komissiolla oli laaja harkintavalta määrittää, mitä kussakin yksittäistapauksessa tarkoitetaan parhailla käytettävissä olevilla tiedoilla ja koska unionin yleinen tuomioistuin ei valituksenalaisessa tuomiossa katsonut, että komissio olisi tehnyt ilmeisen virheen arvioidessaan tosiseikkoja, vaan se totesi, että Schadesin myyntitietojen käyttö kuvasti tarkemmin Hansolin polkumyyntimarginaalia, unionin yleinen tuomioistuin ylitti harjoittamansa valvonnan rajat ja korvasi lainvastaisesti komission näkemyksen omalla näkemyksellään.

139 Hansol katsoo, että liitännäisvalituksen toinen valitusperuste on selvästi perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

140 Komissio voi perusasetuksen 18 artiklan 1 kohdan mukaan tehdä päätelmät käytettävissä olevien tietojen perusteella, jos asianomainen osapuoli kieltäytyy yhteistyöstä tai toimittaa vääriä tai harhaanjohtavia tietoja.

141 Nyt käsiteltävässä asiassa on kiistatonta, että Hansol pyysi polkumyyntitutkimuksen aikana, että muut etuyhteydessä olevat jalostajat paitsi Schades vapautetaan polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen vastaamisesta. On myös kiistatonta, että komissio hyväksyi tämän pyynnön ja rajasi etuyhteydessä olevia jalostajia koskevat tietopyyntönsä koskemaan ainoastaan Schadesia.

142 Tällaista pyyntöä ei voida rinnastaa perusasetuksen 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun yhteistyöstä kieltäytymiseen. Tästä seuraa, että kyseistä säännöstä ei sovelleta nyt käsiteltävässä asiassa, toisin kuin ETPA väittää.

143 Se, että ainoastaan Schades vastasi polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen ja että muut etuyhteydessä olevat jalostajat oli vapautettu vastaamasta siihen, ei vaikuta komission velvollisuuteen ottaa huomioon ne merkitykselliset tiedot, jotka se on voinut saada tietoonsa hallinnollisen menettelyn aikana, arvioidessaan harjoitetun polkumyynnin tosiasiallista laajuutta. Kuten tämän tuomion 49–51 kohdassa on todettu, komission on otettava kyseiset tiedot huomioon, kun otetaan huomioon perusasetuksen tavoite ja sille kuuluva huolellisuusvelvollisuus.

144 Näin ollen ETPA väittää virheellisesti, että unionin yleinen tuomioistuin ylitti harjoittamansa valvonnan rajat ja korvasi lainvastaisesti komission näkemyksen omalla näkemyksellään, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 85 ja 86 kohdassa, että komissio antoi liian suuren painoarvon myynnille etuyhteydessä oleville jalostajille pieniksi rulliksi jalostamista varten ja kasvatti tämän seurauksena Hansolin harjoittamaa tosiasiallista polkumyyntiä. Vaikka komissio tiesi, että osa Schadesille myydyistä tarkasteltavista tuotteista oli jälleenmyyty ilman jalostusta

riippumattomille asiakkaille ja että ainakin yksi muu etuyhteydessä oleva jalostaja kuin Schades myös jälleenmyi tarkasteltavaa tuotetta, se katsoi kuitenkin, että kaikki Hansolin myynti muille kolmelle etuyhteydessä olevalle jalostajalle kuin Schadesille oli toteutettu pieniksi rulliksi jalostamista varten.

145 Tästä seuraa, että myös toinen valitusperuste liitännäisvalituksessa on hylättävä perusteettomana ja että liitännäisvalitus on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

146 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

147 Koska Hansol on vaatinut päävalituksen osalta komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan päävalituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

148 Koska ETPA on hävinnyt liitännäisvalituksensa ja koska Hansol on vaatinut, että ETPA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, viimeksi mainittu on velvoitettava korvaamaan liitännäisvalituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Päävalitus ja liitännäisvalitus hylätään.**

2) **Euroopan komissio velvoitetaan korvaamaan päävalituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

3) **European Thermal Paper Association (ETPA) velvoitetaan korvaamaan liitännäisvalituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset